

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 24ης Ιανουαρίου 1995 *

Στην υπόθεση T-114/92,

Bureau européen des médias de l'industrie musicale (BEMIM), εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Michel Gautreau, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την Rita Reichling, 11, boulevard Royal,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Julian Cunniff, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, και από τον Géraud de Bergues, εθνικό υπάλληλο αποσπασμένο στην υπηρεσία της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 20ής Οκτωβρίου 1992, περί απορρίψεως της αιτήσεως που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), περί της συμπεριφοράς της Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, C. P. Briët, Α. Καλογερόπουλο, D. P. M. Barrington και A. Saggio, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Μαΐου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 4 Φεβρουαρίου 1986, η προσφεύγουσα, η οποία αποτελεί όμιλο συγκείμενο από κατόχους δισκοθηκών, υπέβαλε ενώπιον της Επιτροπής αίτηση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και

86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), με την οποία ζήτησε να αναγνωρισθεί ότι η Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique (στο εξής: SACEM), η οποία είναι γαλλική εταιρία διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού στον τομέα της μουσικής, είχε παραβεί τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ. Πολλές παρόμοιες καταγγελίες είχαν υποβληθεί στην Επιτροπή μεταξύ 1979 και 1988.

2 Η καταγγελία της προσφεύγουσας περιείχε, κατ' ουσίαν, τις ακόλουθες αιτιάσεις:

— οι εταιρίες διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού στον τομέα της μουσικής στα διάφορα κράτη μέλη κατανέμουν μεταξύ τους την αγορά μέσω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως, δυνάμει των οποίων απαγορεύεται στις εταιρίες δημιουργών να συμβάλλονται απευθείας με τους χρήστες που είναι εγκατεστημένοι επί του εδάφους άλλου κράτους μέλους·

— το ποσοστό 8,25 % επί του κύκλου εργασιών, που εισπράττει ως δικαιώματα η SACEM, είναι υπερβολικό σε σχέση με τα ποσοστά που καταβάλλουν οι δισκοθήκες εντός των άλλων κρατών μελών· αυτό το φερόμενο ως καταχρηστικώς και θάλπον διακρίσεις επιβαλλόμενο ποσοστό δεν χρησιμεύει για την ανταμοιβή των αντιπροσωπευομένων εταιριών διαχείρισεως, ιδίως των αλλοδαπών εταιριών, αλλά ευνοεί αποκλειστικώς τη SACEM, η οποία αποδίδει στους αντιπροσωπευομένους της ευτελή ποσά·

— η SACEM αρνείται να επιτρέψει τη χρήση μόνον του ξένου ρεπερτορίου της· κάθε χρήστης οφείλει να αποκτά το σύνολο του ρεπερτορίου της εταιρίας, τόσο γαλλικού όσο και αλλοδαπού.

3 Κατόπιν των καταγγελιών που της υποβλήθηκαν, η Επιτροπή προέβη σε έρευνες, και συγκεκριμένα ζήτησε πληροφορίες κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17.

4 Η σχετική διαδικασία ανεστάλη όταν της υποθέσεως επελήφθη το Δικαστήριο, μεταξύ Δεκεμβρίου 1987 και Αυγούστου 1988, κατόπιν υποβολής αιτήσεων

εκδόσεως προδικαστικών αποφάσεων εκ μέρους του cour d'appel d'Aix-en-Provence και του cour d'appel de Poitiers και του tribunal de grande instance de Poitiers, στις οποίες επίδικο ζήτημα ήταν, μεταξύ άλλων, όσον αφορά τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης, το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM ποσοστών, η σύναψη συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού και ο εν γένει χαρακτήρας των συναφθεισών μεταξύ της SACEM και των γαλλικών δισκοθηκών συμβάσεων αντιπροσωπεύσεως, οι οποίες καλύπτουν το σύνολο του ρεπερτορίου. Με τις αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1989 (υποθέσεις 395/87, Tournier, Συλλογή 1989, σ. 2521, 2580, και 110/88, 241/88 και 242/88, Lucazeau κ.λπ., Συλλογή 1989, σ. 2811, 2834), το Δικαστήριο μεταξύ άλλων έκρινε ότι, αφενός, «το άρθρο 85 της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει κάθε εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ εθνικών εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των κρατών μελών που έχει ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα κάθε εταιρία να αρνείται στους χρήστες που είναι εγκατεστημένοι σε άλλο κράτος μέλος την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριό της» και, αφετέρου, ότι «το άρθρο 86 της Συνθήκης πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εθνική εταιρία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού κατέχουσα δεσπόζουσα θέση σε σημαντικό τμήμα της κοινής αγοράς επιβάλλει μη δίκαιους όρους συναλλαγής, όταν τα δικαιώματα που εισπράττει από τις δισκοθήκες είναι αισθητώς υψηλότερα από τα επιβαλλόμενα στα άλλα κράτη μέλη, εφόσον η σύγκριση του ύψους των τιμολογήσεων έγινε επί ομογενούς βάσεως. Δεν συμβαίνει το ίδιο αν η εν λόγω εταιρία διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού είναι σε θέση να δικαιολογήσει μια τέτοια απόκλιση βασιζόμενη σε αντικειμενικές και κρίσιμες διαφορές μεταξύ της διαχείρισης των δικαιωμάτων του δημιουργού στο οικείο κράτος μέλος και της διαχείρισης στα άλλα κράτη μέλη».

- 5 Κατόπιν των αποφάσεων αυτών, η Επιτροπή επανέλαβε τις έρευνές της, ιδιαιτέρως όσον αφορά τις διαφορές μεταξύ του ύψους των τιμολογήσεων που χρησιμοποιούν οι διάφορες εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού εντός της Κοινότητας. Προκειμένου να επιτευχθεί μια ομογενής βάση συγκρίσεως, προσέφυγε σε πέντε πλασματικές τυπικές κατηγορίες δισκοθηκών. Εν συνεχεία ζήτησε πληροφορίες, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17, από τις εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού στα διάφορα κράτη μέλη, σχετικά με το ύψος των δικαιωμάτων που θα όφειλαν αυτού του είδους οι δισκοθήκες βάσει των τιμολογήσεών τους, όπως αυτές ίσχυαν πριν και μετά τις αποφάσεις του Δικαστηρίου.

- 6 Τα αποτελέσματα της έρευνας της Επιτροπής περιελήφθησαν σε έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991. Η έκθεση αυτή υπενθυμίζει πρώτα τις λύσεις που έδωσε

το Δικαστήριο με τις δύο προαναφερθείσες αποφάσεις του Toumier και Lucazeau κ.λπ. και υπογραμμίζει τις δυσκολίες που παρουσιάζει η σύγκριση δικαιωμάτων εισπραττομένων στα διάφορα κράτη μέλη βάσει των τυπικών κατηγοριών δισκοθηκών. Η έκθεση εν συνεχεία παρατηρεί ότι, για τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1990 χρόνο, οι τιμολογήσεις της SACEM παρουσίαζαν αισθητή απόκλιση σε σχέση με τα δικαιώματα του δημιουργού που εισέπρατταν οι άλλες εταιρίες διαχειρίσεως, εκτός της ιταλικής εταιρίας. Η έκθεση εκφράζει αμφιβολίες ως προς τις δύο προβαλλόμενες από τη SACEM εξηγήσεις προς δικαιολόγηση της διαφοράς αυτής, ήτοι, αφενός, ότι, κατά γαλλική παράδοση, καταβάλλονται υψηλές αμοιβές για τα δικαιώματα του δημιουργού και, αφετέρου, ότι γίνεται πολύ αυστηρός έλεγχος των εκτελουμένων έργων προκειμένου να καθοριστούν οι δικαιούχοι των αμοιβών αυτών. Από την έκθεση επίσης προκύπτει ότι, για τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1990 χρόνο, τα εισπραττόμενα στη Γαλλία και την Ιταλία δικαιώματα συνέχισαν να είναι αισθητώς ανώτερα εκείνων που ίσχυαν για τα άλλα κράτη μέλη. Η έκθεση τέλος εξετάζει αν η SACEM εφαρμόζει στις γαλλικές δισκοθήκες διαφορετική μεταχείριση, ικανή να υπαχθεί στο άρθρο 86 της Συνθήκης, και διαπιστώνει την ύπαρξη διαφορών στα δικαιώματα που εισπραττόνται και στις τιθέμενες για τη χορήγηση εκπτώσεων προϋποθέσεις.

- 7 Στις 18 Δεκεμβρίου 1991, η προσφεύγουσα απέστειλε στην Επιτροπή επιστολή σκλησέως δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΟΚ, καλώντας την να λάβει θέση επί της καταγγελίας της.
- 8 Στις 20 Ιανουαρίου 1992, η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα ανακοίνωση του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63), πληροφορώντας την ότι σκόπευε να απορρίψει την καταγγελία της. Στην ανακοίνωση αυτή επισυνάφθηκε αντίγραφο της εκθέσεως της 7ης Νοεμβρίου 1991.
- 9 Η Επιτροπή, μεταξύ άλλων, ισχυρίζεται, στο μέρος της επιστολής της της 20ής Ιανουαρίου 1992 που φέρει τον τίτλο «νομική εκτίμηση», ότι «στο παρόν

στάδιό της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM». Στο μέρος που φέρει τον τίτλο «συμπεράσματα» διαλαμβάνονται τα εξής:

«Συμπερασματικώς, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 της Επιτροπής, έχω την τιμή να σας πληροφορήσω διά της παρούσας επιστολής ότι η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και της αποκεντρώσεως και λαμβανομένης υπόψη της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, ως εκ του εθνικού κατ' ουσίαν χαρακτήρα των πρακτικών που καταγγέλλετε και του γεγονότος ότι της υποθέσεως έχουν επιληφθεί ήδη διάφορα γαλλικά δικαστήρια, κρίνει ότι τα στοιχεία που περιέχονται στην καταγγελία σας δεν της επιτρέπουν να της επιφυλάξει ευνοϊκή μεταχείριση.

Η Επιτροπή θα διαβιάσει στις γαλλικές δικαστικές και διοικητικές αρχές, που της υπέβαλαν σχετικό αίτημα, αντίγραφο της εκθέσεως που συνέταξαν οι υπηρεσίες της ως προς το ζήτημα της συγκρίσεως των ισχυόντων εντός της Κοινότητας δικαιωμάτων και των διακρίσεων μεταξύ των χρηστών εντός της γαλλικής αγοράς».

- 10 Στις 20 Μαρτίου 1992, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της, απαντώντας στην κοινοποίηση της 20ής Ιανουαρίου 1992. Ζήτησε από την Επιτροπή να συνεχίσει την έρευνα και να αποστείλει γνωστοποίηση των αιτιάσεων στη SACEM.
- 11 Με επιστολή του Επιτρόπου επί θεμάτων ανταγωνισμού της 20ής Οκτωβρίου 1992, ανακοινώθηκε στην προσφεύγουσα ότι η καταγγελία της απορρίφθηκε οριστικά.
- 12 Τα σημεία 1 έως 3 της επιστολής αυτής υπενθυμίζουν την αλληλογραφία που αντάλλαξαν η Επιτροπή και η προσφεύγουσα και το σημείο 4 διευκρινίζει ότι η επιστολή περιέχει την οριστική απόφαση της Επιτροπής. Το σημείο 5 επιση-

μαίνει ότι η Επιτροπή δεν σκοπεύει να δώσει συνέχεια στην καταγγελία για τους λόγους που εκτέθηκαν στην από 20 Οκτωβρίου 1992 επιστολή της.

- 13 Στα σημεία 6 έως 13 της επιστολής της, η Επιτροπή απαντά στα κύρια επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε σε απάντηση στην ανακοίνωση της 20ής Ιανουαρίου 1992. Αφού επαναλαμβάνει ότι η υπόθεση δεν παρουσιάζει ιδιαίτερη σημασία για τη λειτουργία της κοινής αγοράς και επομένως δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της έρευνας, η Επιτροπή υπενθυμίζει, αναφερόμενη, μεταξύ άλλων, στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-24/90, Automec κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2223, σκέψη 88, στο εξής: Automec II), ότι, σε περίπτωση που μια υπόθεση έχει υποβληθεί στην κρίση εθνικών δικαστηρίων, τότε αυτό μπορεί να δικαιολογήσει τη θέση της υποθέσεως στο αρχείο. Σε απάντηση του επιχειρήματος της προσφεύγουσας, ότι η τοποθέτησή της συνιστά μη ενδεδειγμένη προσφυγή στην αρχή της επικουρικότητας, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δεν τίθεται ζήτημα να εγκαταλειφθεί τελείως η επίλυση των επιδίκων ζητημάτων, αλλ' απλώς θα κριθεί ποιες από τις αρμόδιες εν προκειμένω αρχές είναι οι πλέον ενδεδειγμένες να τα επιλύσουν. Υπενθυμίζει ότι μόνον οι εθνικές αρχές είναι αρμόδιες να επιδικάσουν αποζημιώσεις και τόκους και ότι η ίδια παρέσχε στις αρχές αυτές, με την έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991, τις αναγκαίες πληροφορίες ώστε να μπορέσουν να προβούν στη σύγκριση των τιμολογήσεων των διαφόρων εθνικών εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού. Συναφώς, κρίνει ότι η χρήση της εκθέσεως αυτής ως αποδεικτικού μέσου εκ μέρους των εθνικών δικαστών δεν υπόκειται στον περιορισμό της δικής της υποχρέωσης τηρήσεως του επαγγελματικού απορρήτου, εφόσον τα ερωτήματα που απέστειλε στις διάφορες εθνικές εταιρίες διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού είχαν ως αντικείμενο όχι το ύψος των ισχυουσών τιμολογήσεων, οι οποίες από τη φύση τους είναι δημόσιες, αλλά τη σύγκριση του πρακτικού αποτελέσματος της εφαρμογής των τιμολογήσεων αυτών σε πέντε είδη δισκοθηκών. Απαντώντας εν συνεχεία στις επικρίσεις της προσφεύγουσας περί μη τοποθετήσεώς της ως προς τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1990 χρόνο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει να εξετάζει αν τυχόν παραβιάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού συνέβησαν στο παρελθόν, εφόσον ο κύριος σκοπός μιας τέτοιας εξετάσεως θα ήταν να επιτρέψει την επιδίκαση αποζημιώσεων και τόκων εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων. Σε απάντηση των επιχειρημάτων περί υπάρξεως συμπράξεως μεταξύ των διαφόρων εθνικών εταιριών διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού, ισχυρίζεται ότι, μολονότι η ύπαρξη τέτοιας συμπράξεως, για την οποία η ίδια δεν είχε καμία σοβαρή ένδειξη, δεν μπορεί να αποκλειστεί, ωστόσο δεν φαίνεται ότι σε αυτήν μπορούν να αποδοθούν συγκεκριμένες επιπτώσεις επί των τιμολογήσεων, από τις οποίες ορισμένες σημείωσαν πτώση και άλλες άνοδο κατά τον μετά την έκδοση των προαναφερθεισών αποφάσεων *Toumier* και *Lucazeau* κ.λπ. χρόνο. Προκειμένου,

τέλος, περί των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας ως προς την ύπαρξη συμπτώσεως μεταξύ της SACEM και ορισμένων ενώσεων κατόχων δισκοθηκών, η Επιτροπή κρίνει ότι, αν υποθεθεί ότι υφίστατο τέτοια σύμπραξη, δεν είχε επιπτώσεις εντός του γαλλικού εδάφους.

- 14 Με το σημείο 14 της απόφασης, η Επιτροπή πληροφορεί την προσφεύγουσα ότι η αίτηση που είχε υποβάλει δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 «απορρίπτεται και παραπέμπεται στα εθνικά δικαστήρια».

Ένδικη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 15 Υπό τις συνθήκες αυτές η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 24 Δεκεμβρίου 1992.
- 16 Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε κανονικά και περατώθηκε στις 16 Ιουνίου 1993.
- 17 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) προχώρησε στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κατόπιν αιτήματος του Πρωτοδικείου, η καθής προσκόμισε ορισμένα έγγραφα και απάντησε σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις.
- 18 Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων και τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις του κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 18ης Μαΐου 1994.

19 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να αποφανθεί:
- ότι είναι βάσιμη η προσφυγή της προσφεύγουσας να ακυρωθεί η απόφαση της Επιτροπής, της 20ής Οκτωβρίου 1992, καθόσον παρέλειψε να αποφανθεί επί των πραγματικών στοιχείων που περιέχονται στην από 7 Νοεμβρίου 1991 έκθεση έρευνάς της, σε σχέση προς τις αρχές που απορρέουν από τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης, όπως ερμηνεύθηκαν με τις προαναφερθείσες αποφάσεις *Tournier* και *Lucazeau*.
- ότι οι συμβασιακές πρακτικές της SACEM είναι αποτέλεσμα της ολοσχερούς στεγανοποίησης των εθνικών αγορών ως προς την είσπραξη των δικαιωμάτων του δημιουργού στον τομέα της μουσικής.
- ότι το κοινοτικό συμφέρον, όπως προκύπτει από τις εκδοθείσες συνελεύσεις των αποφάσεων του Δικαστηρίου οδηγίες, επιβάλλει να εξετασθούν οι συμβάσεις αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που συνδέουν το σύνολο των εταιριών συλλογικής διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού στην Ευρώπη και οι συμβάσεις με τις οποίες τίθεται στη διάθεση των επιχειρήσεων εμπορίας μουσικών προϊόντων το σύνολο ή μέρος των προστατευομένων ρεπερτορίων που ζητούν να χρησιμοποιήσουν προς ενημέρωση της πελατείας τους· ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής πρέπει προς τούτο να συντάξουν έκθεση επιτρέπουσα τη σύναψη τυποποιημένων συμβάσεων που να εγγυώνται τα συμφέροντα των δικαιούχων δικαιωμάτων του δημιουργού και των επιχειρήσεων που εκμεταλλεύονται τα έργα και, ταυτοχρόνως, να διασφαλίζουν την ελεύθερη πρόσβαση των γαλλικών δισκοθηκών στην εταιρία συλλογικής διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού της εκλογής τους.
- να απαλλάξει την προσφεύγουσα από τα έξοδα και τις δαπάνες που θα την βάρυναν σε περίπτωση που η προσφυγή της κρινόταν अपαράδεκτη ή αβάσιμη.

20 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού*Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων*

- 21 Η Επιτροπή διερωτάται, πρώτον, περί της ενεργητικής νομιμοποίησης της προσφεύγουσας, λόγω του ότι το βλαπτικό αποτέλεσμα που μπορεί να προκύψει από την επίδικη απόφαση θα αφορά όχι την προσφεύγουσα, η οποία είναι ένωση επιχειρήσεων, αλλά τα μέλη της, τους κατόχους δισκοθηκών.
- 22 Δεύτερον, χωρίς να προδικάζει το ζήτημα της ενεργητικής νομιμοποίησης, η Επιτροπή εκτιμά ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο στο μέτρο που αφορά την ακύρωση της απόφασης περί απορρίψεως της καταγγελίας. Αναφερόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, Akzo Chemie κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 1965), και στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Νοεμβρίου 1992, T-16/91, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2417), η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν έχει αρμοδιότητα να διατάξει τη λήψη μέτρων στο πλαίσιο ελέγχου νομιμότητας με βάση το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΚ και, επομένως, το αίτημα προς το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να συντάξει έκθεση «επιτρέπουσα τη σύναψη τυποποιημένων συμβάσεων που να εγγυώνται τα συμφέροντα των δικαιούχων δικαιωμάτων του δημιουργού και των επιχειρήσεων που εκμεταλλεύονται τα έργα και, ταυτοχρόνως, να διασφαλίζουν την ελεύθερη πρόσβαση των γαλλικών δισκοθηκών στην εταιρία συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού της εκλογής τους» είναι απαράδεκτο.
- 23 Πρόκειμένου περί του πρώτου λόγου απαραδέκτου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλείται μια τέτοια ερμηνεία, δεδομένου ότι, καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, την θεωρούσε ως εντολοδόχο του συνόλου των μελών της στις σχέσεις τους προς τη SACEM. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι περιλαμβάνεται, όπως κάθε άλλη ένωση κατόχων δισκοθηκών, μεταξύ των αντλούντων δικαιώματα από πρωτόκολλο συμφωνίας συναφθείσας με τη SACEM και, επομένως, έχει άμεσο συμφέρον οι διάφορες τιμολογήσεις που εφαρμόζει η SACEM να είναι σύμφωνες με το άρθρο 86.

- 24 Προκειμένου περί του δευτέρου λόγου απαραδέκτου, η προσφεύγουσα αντιτείνει ότι το Πρωτοδικείο, ζητώντας από την Επιτροπή να συντάξει την εν λόγω έκθεση, θα επαλήθευε απλώς την ύπαρξη κοινοτικού ενδιαφέροντος της καταγγελίας της. Δεν θα επρόκειτο για διαταγή απευθυνόμενη στην Επιτροπή, αλλά για συγκεκριμένο τρόπο εφαρμογής της αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Επί της ενεργητικής νομιμοποίησης της προσφεύγουσας

- 25 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, στις 4 Φεβρουαρίου 1986, η προσφεύγουσα, η οποία είναι ένωση που απαρτίζεται από ορισμένους κατόχους δισκοθηκών, υπέβαλε ενώπιον της Επιτροπής αίτηση αναγνώρισεως παραβάσεως των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17. Κατά τη διάταξη αυτή, «πρόσωπα και ενώσεις προσώπων που επικαλούνται έννομο συμφέρον» νομιμοποιούνται να υποβάλουν παρόμοια αίτηση.
- 26 Ως προς την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας να προσβάλει την απόφαση περί απορρίψεως της καταγγελίας της, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι πρόσωπα και ενώσεις προσώπων που νομιμοποιούνται να υποβάλουν αίτηση βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17 διαθέτουν ένα ένδικο μέσο προοριζόμενο να προστατεύσει τα έννομα συμφέροντά τους οσάκις η καταγγελία τους δεν γίνεται δεκτή, εν όλω ή εν μέρει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Μετρο κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 571, σκέψη 13· της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3045, σκέψη 14· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Μαΐου 1994, T-37/92, BEUC και NCC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-285, σκέψη 36).
- 27 Επομένως, αν, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα είχε έννομο συμφέρον να υποβάλει ενώπιον της Επιτροπής αίτηση βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17, πρέπει να θεωρηθεί ότι νομιμοποιείται ενεργητικώς για να προσβάλει την απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της αιτήσεώς της.

28 Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ένωση επιχειρήσεων μπορεί να επικαλεστεί έννομο συμφέρον προς υποβολή καταγγελίας, έστω και αν δεν θίγεται ευθέως, ως επιχείρηση λειτουργούσα εντός της σχετικής αγοράς, από την καταγγελλόμενη συμπεριφορά· αυτό όμως υπό την προϋπόθεση ότι, αφενός, έχει το δικαίωμα να εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μελών της και, αφετέρου, η καταγγελλόμενη συμπεριφορά μπορεί να βλάψει τα συμφέροντα αυτά. Εξάλλου, η δυνατότητα των ενώσεων επιχειρήσεων να υποβάλλουν καταγγελίες με τις οποίες εξασφαλίζεται η από κοινού προάσπιση των συμφερόντων των μελών τους εμφανίζει ορισμένα διαδικαστικά πλεονεκτήματα για την Επιτροπή, στο μέτρο που μειώνει τον κίνδυνο να της υποβάλλονται κάθε φορά πλήθος ατομικές καταγγελίες κατά της ίδιας συμπεριφοράς.

29 Στην παρούσα υπόθεση, το Πρωτοδικείο παρατηρεί, αφενός, ότι η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το καταστατικό της, αποσκοπεί μεταξύ άλλων στην «προαγωγή της δημιουργίας της μουσικής τέχνης διά της διαδόσεώς της στο κοινό» (άρθρο II). Το καταστατικό της προβλέπει ρητώς (άρθρο III, παράγραφος 7) ότι «εκπροσωπεί τα συμφέροντα των μελών της, τόσο ενώπιον των δημοσίων αρχών και της Κυβερνήσεως όσο και δικαστικώς». Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, αφετέρου, ότι από τη δικογραφία προκύπτει ότι οι συμπεριφορές που καταγγέλλει η προσφεύγουσα βλάπτουν ως εκ της φύσεώς τους τα συμφέροντα των δισκοθηκών που είναι μέλη της προσφεύγουσας.

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα είχε έννομο συμφέρον να υποβάλει ενώπιον της Επιτροπής αίτηση βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 17. Επομένως, και κατά την προαναφερθείσα νομολογία, νομιμοποιείται ενεργητικώς να προσβάλει την απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της αιτήσεώς της.

Επί του παραδεκτού των διαφορών αιτημάτων του δικογράφου

31 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, με το αίτημά της, η προσφεύγουσα ζητεί, πρώτον, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής που περιέχεται στην από 20

Οκτωβρίου 1992 επιστολή της. Η προσφεύγουσα ζητεί, εν συνεχεία, από το Πρωτοδικείο να προβεί σε ορισμένες γενικής φύσεως διαπιστώσεις και να υποχρεώσει την Επιτροπή στη σύνταξη νέας εκθέσεως.

- 32 Ως προς το αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής που περιέχεται στην από 20 Οκτωβρίου 1992 επιστολή, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, με την επιστολή αυτή, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας, αφού έλαβε γνώση των παρατηρήσεων που η τελευταία είχε υποβάλει κατόπιν της προς αυτήν κοινοποιήσεως του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63. Πρόκειται για οριστική απόφαση, εντασσόμενη στην τρίτη φάση της διαδικασίας εξετάσεως των καταγγελιών, όπως την ανέλυσε το Πρωτοδικείο στην απόφαση της 10ης Ιουλίου 1990, *Automec κατά Επιτροπής*, υπόθεση T-64/89, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 47, στο εξής: *Automec I*), δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.
- 33 Ως προς τα λοιπά αιτήματα, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, η αρμοδιότητα του κοινοτικού δικαστή περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, ο δικαστής κηρύσσει την προσβαλλόμενη πράξη άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα δυνάμει του άρθρου 174 της Συνθήκης ΕΚ. Δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ, ενάποκειται στο κοινοτικό όργανο το οποίο εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη — και όχι στον κοινοτικό δικαστή — να λάβει τα κατάλληλα προς εκτέλεση της αποφάσεως μέτρα.
- 34 Επομένως, τα αιτήματα με τα οποία ζητείται από το Πρωτοδικείο να προβεί σε ορισμένες γενικής φύσεως διαπιστώσεις και να υποχρεώσει την Επιτροπή σε συγκεκριμένη ενέργεια είναι απαράδεκτα, καθότι εκφεύγουν της αρμοδιότητας που έχει το Πρωτοδικείο στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως.
- 35 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον στο μέτρο που αφορά την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 20ής Οκτωβρίου 1992, περί απορρίψεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας. Κατά τα λοιπά, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί της ουσίας

- 36 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα επικαλείται κατ' ουσίαν τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αφορά παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ, καθόσον η επίδικη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 3 του κανονισμού 17, καθόσον η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί σε χαρακτηρισμό των περιγραφομένων στην από 7 Νοεμβρίου 1991 έκθεσή της τιμολογιακών πρακτικών της SACEM. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επίδικη απόφαση βασίζεται επί νομικού σφάλματος και επί προφανούς σφάλματος εκτιμήσεως, πράγμα που επιφέρει την ακυρότητά της.

*Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης***Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων**

- 37 Πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί της αιτιάσεως περί των συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως που συνήφθησαν μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού στα διάφορα κράτη μέλη, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα να στερήσουν από τις γαλλικές δισκοθήκες την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριο των εταιριών διαχειρίσεως των άλλων κρατών μελών. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή, στην κρίση της οποίας είχαν υποβληθεί, κατά την προσφεύγουσα, προβλήματα θίγοντα το άρθρο 86 της Συνθήκης, δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόρριψη της αιτήσεώς της, στον βαθμό που αφορούσε την παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Ισχυρίζεται επίσης ότι, επί του παρόντος, οι διάφορες ημεδαπές εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, οι οποίες απαρτίζουν το Groupement européen des sociétés d'auteurs et de compositeurs (στο εξής: GESAC), έχουν συνεννοηθεί να αυξήσουν τις τιμολογήσεις στα διάφορα κράτη μέλη, ούτως ώστε να εξαλειφθεί οποιαδήποτε σημαντική διαφορά μεταξύ των δικαιωμάτων του δημιουργού που εισπράττονται σε ευρωπαϊκό επίπεδο.
- 38 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέλειψε ομοίως να εξετάσει την αιτίαση περί δυσμενούς μεταχειρίσεως των δισκοθηκών εκ μέρους

της SACEM. Μολονότι η SACEM τροποποίησε τη διάρθρωση των τιμολογήσεων της κατόπιν των προαναφερθεισών αποφάσεων Toupinier και Lucazeau κ.λπ., η δυσμενής μεταχείριση κατά τη ΒΕΜΙΜ διατηρήθηκε. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η SACEM χρεώνει ήδη ως δικαιώματα στις δισκοθήκες που είναι μέλη της προσφεύγουσας ποσοστό 6,05 % των εισπράξεών τους, ενώ οι δισκοθήκες-μέλη των προνομιούχων ενώσεων καταβάλλουν το 4,63 % των εισπράξεών τους.

- 39 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι προέβη σε προσήκουσα και επιμελή εξέταση των αιτιάσεων, σύμφωνα με τις αρχές που έθεσε το Πρωτοδικείο με την απόφασή του *Automec II*. Θεωρεί ότι η απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη ώστε να επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του και, επομένως, πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει συναφώς η νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, υπόθεση T-1/89, *Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1991, σ. II-867). Εξάλλου, υπενθυμίζει ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση εφ' όλων των επιχειρημάτων που επικαλούνται οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη της αιτήσεώς τους και ότι αρκεί να εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές σκέψεις που έχουν ουσιαδή σημασία για την οικονομία της αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1984, υποθέσεις 43/82 και 63/82, *VBVB και VBBB κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1984, σ. 19, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992, T-44/90, *La Cinq κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1992, σ. II-1).
- 40 Όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, ιδίως, την αδυναμία προσβάσεως των γαλλικών δισκοθηκών στο ρεπερτόριο των εταιριών διαχειρίσεως των άλλων κρατών μελών, η Επιτροπή θεωρεί ότι, ελλείψει σοβαρών ενδείξεων παραβάσεως, δεν μπορεί να κατηγορηθεί για το ότι δεν έλαβε τα κατάλληλα μέτρα. Όσο για τη διαφορετική μεταχείριση που φέρεται ότι ακολουθεί η SACEM όταν προσφέρει τιμολογήσεις προτιμήσεως και διάφορες εκπτώσεις, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το ζήτημα αυτό αναλύθηκε στην έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991, η οποία πρέπει να διαβαστεί σε συνδυασμό με την επίδικη απόφαση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 41 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η αιτιολογία μιας βλαπτικής αποφάσεως πρέπει να επιτρέπει, αφενός, στον αποδέκτη της να λάβει γνώση των λόγων που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο, προκειμένου να υπερασπιστεί, αν παραστεί ανάγκη, τα δικαιώματά του και να εξετάσει αν η απόφαση είναι βάσιμη ή όχι, και, αφετέρου, στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο του (αποφάσεις του Πρωτοδικείου La Cinq κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 42, και της 29ης Ιουνίου 1993, T-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-669, σκέψη 30). Από αυτή την άποψη, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, κατά την αιτιολόγηση των αποφάσεων τις οποίες λαμβάνει προς εξασφάλιση της τηρήσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, να λαμβάνει θέση εφ' όλων των επιχειρημάτων που επικαλούνται οι ενδιαφερόμενοι προς στήριξη της αιτήσεώς τους και αρκεί να εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές σκέψεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 55/69, Cassella κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 205, σκέψη 22, και 56/69, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 211, σκέψη 22, απόφαση VBVB και VBVB κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 22, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992, La Cinq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1).
- 42 Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η καταγγελία που υπέβαλε η προσφεύγουσα περιείχε, κατ' ουσίαν, τρεις αιτιάσεις. Η πρώτη συνίστατο σε καταγγελία περί της προβαλλομένης κατανομής της αγοράς — και της εντεύθεν καθολικής στεγανοποίησής της — μέσω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι προβαλλόμενοι με την αιτίαση αυτή περιορισμοί του ανταγωνισμού προκύπτουν από την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ επιχειρήσεων, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, ελλείψει οποιασδήποτε αντίθετης ενδειξεως, η αιτίαση πρέπει να θεωρηθεί ότι στηρίζεται επί παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Η δεύτερη και η τρίτη αιτίαση συνίσταντο, αντιστοίχως, στο ότι τα δικαιώματα που εισέπραττε η SACEM ήταν υπερβολικά υψηλά και ενείχαν δυσμενή διάκριση και στην άρνηση της SACEM να επιτρέψει στις γαλλικές δισκοθήκες να χρησιμοποιούν μόνον το ξένο ρεπερτόριό της. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, ελλείψει οποιασδήποτε ενδειξεως ότι οι επίδικες πρακτικές προέκυπταν από κάποια συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική, οι δύο αυτές αιτιάσεις στηρίζονται σε παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 43 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, καταρχάς, ότι η από 20 Οκτωβρίου 1992 επιστολή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας στο σύνολό της. Στην παρά-

γραφο 14 της επίδικης αποφάσεως αναφέρεται, πράγματι, χωρίς να γίνεται οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ αιτιάσεων αντλουμένων από παράβαση του άρθρου 85 και από παράβαση του άρθρου 86, ότι «για τους ανωτέρω εκτιθεμένους λόγους, σας πληροφορώ ότι η αίτηση την οποία υποβάλατε προς την Επιτροπή κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62 απορρίπτεται και παραπέμπεται στα εθνικά δικαστήρια».

- 44 Πρέπει να σημειωθεί ότι η απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1992 στηρίζει την απόρριψη της καταγγελίας επί των λόγων που αναφέρονται στην ανακοίνωση που η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα, δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, στις 20 Ιανουαρίου 1992 (στο εξής: «επιστολή του άρθρου 6»). Η παράγραφος 5 της επίδικης αποφάσεως, πράγματι, ορίζει ότι: «Η Επιτροπή κρίνει, για τους λόγους που εκτίθενται στην από 20 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της, ότι δεν συντρέχουν επαρκείς λόγοι για να δοθεί συνέχεια στην αίτησή σας να διαπιστωθεί η ύπαρξη παραβάσεως. Οι παρατηρήσεις που εσείς οι ίδιοι υποβάλατε με ημερομηνία 20 Μαρτίου 1992 δεν περιέχουν, πράγματι, νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία ικανά να μεταβάλουν την κρίση και τα συμπεράσματα της Επιτροπής που εκτίθενται στην από 20 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της».
- 45 Το Πρωτοδικείο, επομένως, εκτιμά ότι, για να εξακριβωθεί αν η επίδικη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι λόγοι που αναφέρονται τόσο στην από 20 Οκτωβρίου 1992 επιστολή, όσο και στην «επιστολή του άρθρου 6».
- 46 Στο πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επίδικη απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη, καθόσον απορρίπτει την πρώτη αιτίαση που διατυπώνεται στην καταγγελία της, περί στεγανοποίησεως της αγοράς λόγω συμπράξεως μεταξύ των διαφόρων εθνικών εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, κατά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 47 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι τόσο η «επιστολή του άρθρου 6» της Επιτροπής, όσο και η συνημμένη στην επιστολή αυτή έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991 δεν περιέχουν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η Επιτροπή εξέτασε την αιτίαση της προσφεύγουσας περί παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, αλλ' αντιθέτως αποδεικνύουν ότι η Επι-

τροπή εξέτασε αποκλειστικώς τις αιτιάσεις περί παραβάσεως του άρθρου 86. Στην «επιστολή του άρθρου 6», πράγματι, η Επιτροπή εξηγεί ότι «οι έρευνές της αφορούσαν, ειδικότερα, τη σύγκριση του ύψους των δικαιωμάτων εντός της ΕΟΚ» (παράγραφος I, Ε). Διαπιστώνει ότι, «στο παρόν στάδιό της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM» (παράγραφος II). Στο κεφάλαιο «συμπεράσματα» της «επιστολής της του άρθρου 6», η Επιτροπή σημειώνει ότι σκοπεύει να απορρίψει την καταγγελία «λαμβάνομένης υπόψη της ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος ως εκ του εθνικού κατ' ουσίαν χαρακτήρα των πρακτικών που καταγγέλλετε και του γεγονότος ότι της υποθέσεως έχουν επιληφθεί ήδη διάφορα γαλλικά δικαστήρια». Ο κατ' ουσίαν εθνικός χαρακτήρας απορρύνει, κατά την Επιτροπή, από το γεγονός ότι «οι επιπτώσεις των καταγγελλομένων καταχρήσεων θα γίνουν ουσιαστικά αισθητές επί του εδάφους ενός μόνου κράτους μέλους, και μάλιστα επί ενός μέρους του εδάφους αυτού» (παράγραφος II). Ομοίως, η έκθεση της Επιτροπής, που επισυνάφθηκε στην «επιστολή του άρθρου 6» και τιτλοφορείται «Το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης επί του συστήματος τιμολογήσεων που εφαρμόζει η SACEM για τις γαλλικές δυσκοθήκες», ουδόλως εξετάζει την αιτίαση περί παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, από τις διάφορες εθνικές εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού.

48 Στην από 20 Ιανουαρίου 1992 επιστολή της, η Επιτροπή επαναλαμβάνει, στην παράγραφο 6 της επιστολής, τη διαπίστωση που είχε ήδη κάνει στην «επιστολή της του άρθρου 6», κατά την οποία «το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται στη Γαλλία, οι επιπτώσεις της στα άλλα κράτη μέλη δεν εμφανίζουν ιδιαίτερη σημασία για τη λειτουργία της κοινής αγοράς και, επομένως, το κοινοτικό συμφέρον δεν απαιτεί να επιληφθεί η Επιτροπή των καταγγελιών αυτών, αλλά επιβάλλει την παραπομπή τους ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και των γαλλικών διοικητικών αρχών». Προς δικαιολόγηση της παραπομπής στα εθνικά δικαστήρια, αναφέρεται στην παράγραφο 7 της αποφάσεως, στις προτάσεις του (ασκούντος καθήκοντα γενικού εισαγγελέα) δικαστή Edward στις προαναφερθείσες υποθέσεις Automec II και Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής και, τέλος, στην απόφαση Automec II. Εν συνεχεία εξετάζει τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η προσφεύγουσα κατόπιν της κοινοποίησεως της «επιστολής της του άρθρου 6», για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αυτές δεν αναιρούν τη διαπίστωση της παραγράφου 6 της επίδικης αποφάσεως (παράγραφοι 8 έως 13).

49 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η παράγραφος 6 της από 20 Οκτωβρίου 1992 επιστολής της, που περιέχει τους βασικούς λόγους της οριστικής απορρύνσεως της καταγγελίας, δεν μπορεί λογικά να αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας περί υπάρξεως συμπράξεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων

του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Πράγματι, μόνον υπό το φως των αιτιάσεων της καταγγελίας που στηρίζονται επί παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης — ιδίως του ότι το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM δικαιωμάτων συνιστά κατάχρηση και δυσμενή διάκριση και της αρνήσεως της SACEM να επιτρέψει πρόσβαση στο ξένο μόνον ρεπερτόριό της — μπορεί να αποδοθεί λογικό νόημα στη διαπίστωση της Επιτροπής ότι το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται στη Γαλλία.

- 50 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί εν συνεχεία ότι οι μόνες παράγραφοι της επίδικης αποφάσεως που αφορούν την αιτίαση της προσφεύγουσας περί παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης είναι οι παράγραφοι 12 και 13, οι οποίες ορίζουν τα εξής:

«12. Όσον αφορά τη σύμπραξη μεταξύ της SACEM και των άλλων ενώσεων δημιουργών της Κοινότητας, την οποία (ο νομικός σύμβουλος της προσφεύγουσας) καταγγέλλει στη σελίδα 12 της επιστολής της 20.3.1992, η Επιτροπή κρίνει ότι, μολονότι η ύπαρξη της συμπράξεως αυτής, για την οποία δεν προέκυψε καμία σοβαρή ένδειξη, ή έστω μιας εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ όλων αυτών των εταιριών, ιδίως στο πλαίσιο της GESAC, δεν μπορεί να αποκλειστεί, προκύπτει αντιθέτως ότι δεν μπορεί να αποδοθεί σε αυτήν συγκεκριμένη επιρροή επί των τιμολογήσεων, από τις οποίες ορισμένες σημείωσαν πτώση και άλλες άνοδο κατά τον μετά την έκδοση των αποφάσεων του Δικαστηρίου της 13.7.89 χρόνο, και οι οποίες κυρίως συνεχίζουν, όπως υπογραμμίζουν με επιμονή όλοι οι καταγγέλλοντες, να χαρακτηρίζονται από αισθητές αποκλίσεις μεταξύ τους. Ωστόσο, αν προσκομιζονταν αξιόπιστες αποδείξεις της υπάρξεως και των επιπτώσεων της συμπράξεως αυτής ενώπιόν της, η Επιτροπή θα ήταν απολύτως διατεθειμένη να τις λάβει υπόψη της.

13. Όσον αφορά τη σύμπραξη μεταξύ της SACEM και ορισμένων ενώσεων κατόχων δισκοθηκών, η οποία καταγγέλλεται στη σελίδα 13 της επιστολής (του νομικού συμβούλου της προσφεύγουσας) της 20.3.1992, η Επιτροπή θεωρεί ότι αυτή δεν είχε αποτελέσματα εντός του γαλλικού εδάφους υπέρ ορισμένων κατόχων δισκοθηκών και εις βάρος άλλων και ότι, επομένως, λαμβανομένων υπόψη των αρχών της συνεργασίας και της κατανομής καθηκόντων μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών, εναπόκειται στις εθνικές αρχές να αποφανθούν περί αυτής, τόσο μάλλον που, μολονότι αληθεύει ότι η Επιτροπή είναι από κοινού με τις αρχές αυτές αρμόδια για την εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού, ωστόσο μόνον οι τελευταίες έχουν το δικαίωμα να

επιδικάζουν αποζημιώσεις. Εξάλλου, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ενδεχόμενη τοποθέτηση εκ μέρους της ως προς το ζήτημα της συμπράξεως αυτής δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να περιορίσει την ελευθερία εκτιμήσεως των εθνικών δικαστών.»

- 51 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι παράγραφοι 12 και 13 της επίδικης αποφάσεως περιέχουν την αιτιολογία της απορρίψεως των δύο άλλων αιτιάσεων, τις οποίες η προσφεύγουσα διατυπώνει όχι στην καταγγελία της, αλλά στις παρατηρήσεις της επί της «επιστολής του άρθρου 6». Οι αιτιάσεις αυτές αφορούσαν την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ, αφενός, των εκπροσωπούμενων στους κόλπους της GESAC εθνικών εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, με σκοπό να καθοριστούν κατά ενιαίο τρόπο τα δικαιώματά τους σε ποσοστό όσο το δυνατόν υψηλότερο, και, αφετέρου, μεταξύ της SACEM και ορισμένων γαλλικών ενώσεων κατόχων δισκοθηκών. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, αντιθέτως, οι παράγραφοι 12 και 13 της επίδικης αποφάσεως δεν περιέχουν καμία αιτιολογία της απορρίψεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας περί στεγανοποιήσεως της αγοράς.
- 52 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως δεν επιτρέπει στην προσφεύγουσα να λάβει γνώση των λόγων που δικαιολογούν την απόρριψη της καταγγελίας της, στον βαθμό που αφορούσε φερομένη στεγανοποίηση της αγοράς λόγω της συνάψεως συμβάσεων αμοιβαίας αντιπροσωπεύσεως μεταξύ των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών. Επομένως, ως προς το σημείο αυτό, η Επιτροπή δεν τήρησε την υποχρέωση, που της επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης, να αιτιολογήσει την απόφασή της. Επομένως, το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως είναι βάσιμο.
- 53 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, στο δεύτερο σκέλος του ίδιου λόγου ακυρώσεως, ότι η Επιτροπή παρέλειψε επίσης να εξετάσει την αιτίαση περί δυσμενούς μεταχειρίσεως των δισκοθηκών εκ μέρους της SACEM.
- 54 Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991, η οποία είναι συνημμένη στην «επιστολή του άρθρου 6» και αποτελεί συστατικό μέρος της, αναλύει όχι μόνον το ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί η SACEM, αλλά επίσης, κατά τρόπο εξαντλητικό, τις διαφορές μεταχειρίσεως που επιφυλάσσει η SACEM έναντι των δισκοθηκών ως προς τη χορήγηση της προτιμησια-

κής τιμολογήσεως και των τακτικών εκπλώσεων. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει την αιτίαση περί δυσμενούς μεταχειρίσεως των δισκοθηκών εκ μέρους της SACEM.

- 55 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, επιπλέον, ότι η επίδικη απόφαση απορρίπτει ρητώς τις σχετικές προς το άρθρο 86 αιτιάσεις της καταγγελίας — στις οποίες εντάσσεται η αιτίαση περί δυσμενούς μεταχειρίσεως των δισκοθηκών εκ μέρους της SACEM — λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος.
- 56 Επομένως, η επίδικη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη καθόσον απορρίπτει την αιτίαση κατά την οποία τα εισπραττόμενα από τη SACEM δικαιώματα συνιστούν δυσμενή διάκριση. Επομένως, το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 57 Από όλα τα προηγούμενα συνάγεται ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που απορρίπτει την αιτίαση της προσφεύγουσας περί στεγανοποιήσεως της αγοράς, προκύπτουσας από την ύπαρξη συμπράξεως μεταξύ της SACEM και των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών, συνεπεία της οποίας οι γαλλικές δισκοθήκες στερούνται την άμεση πρόσβαση στο ρεπερτόριο των εταιριών αυτών.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί παραβάσεως του άρθρου 193 του κανονισμού 17

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 58 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέλειψε να χαρακτηρίσει τις τιμολογιακές πρακτικές της SACEM, όπως αυτές προκύπτουν από την έκθεση της έρευνας της 7ης Νοεμβρίου 1991, και ότι η παράλειψη αυτή είναι παρά-

νομη επειδή από την ανάγνωση των προαναφερθεισών αποφάσεων Toupinier και Lucazeau κ.λπ. προκύπτει ότι οι τιμολογιακές αυτές πρακτικές εμπίπτουν στο άμεσο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης.

59 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, επιπλέον, ότι η διαπίστωση της Επιτροπής, στην «επιστολή της του άρθρου 6», ότι «στο παρόν στάδιο της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM», οδήγησε τα εθνικά δικαστήρια σε πλάνη. Παραλείποντας να χαρακτηρίσει τις επίδικες τιμολογιακές πρακτικές, η Επιτροπή συνειδητώς συνέβαλε, κατά την προσφεύγουσα, στη διατήρηση συγχύσεως των γαλλικών δικαστηρίων, τα οποία συχνά θεώρησαν την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της καταγγελίας της προσφεύγουσας ως έγκριση εκ μέρους της των τιμολογήσεων της SACEM. Προς στήριξη της θέσεώς της, η προσφεύγουσα προσκόμισε αρκετές αποφάσεις γαλλικών δικαστηρίων ερμηνεύουσες υπ' αυτή την έννοια την προαναφερθείσα διαπίστωση της «επιστολής του άρθρου 6» της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή, ως φύλακας της κοινοτικής έννομης τάξεως, δεν μπορούσε να παραμείνει αδρανής προ των εσφαλμένων ερμηνειών που δίδουν στην επιστολή της τα εθνικά δικαστήρια.

60 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αφού ολοκλήρωσε την έρευνά της, προτίμησε να αφήσει στις γαλλικές αρχές τη μέριμνα να αντλήσουν οι ίδιες, βάσει των περιλαμβανομένων στην έκθεσή της παρατηρήσεων, τα συμπεράσματα που αυτή συνεπάγεται για τις ενώπιόν τους εκκρεμείς διαφορές. Υπενθυμίζει ότι δεν διαθέτει καμία αποκλειστική αρμοδιότητα για την εφαρμογή των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης, τα οποία γεννούν απευθείας δικαιώματα υπέρ των ιδιωτών που τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν να προστατεύουν. Κατά την Επιτροπή, ο κίνδυνος διαστάσεων στη νομολογία των δικαστηρίων κατά την εφαρμογή των άρθρων αυτών της Συνθήκης συνυπάρχει με τη δυνατότητα αυτή των ιδιωτών να επικαλούνται τις διατάξεις αυτές ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Προσθέτει ότι είναι καθήκον των ανωτάτων δικαστηρίων των κρατών μελών να εξασφαλίζουν την ενότητα και τη συνοχή της σχετικής με τις επίδικες διατάξεις νομολογίας, υποβάλλοντας, οσάκις παρίσταται ανάγκη, προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης. Ως προς τον μη χαρακτηρισμό των τιμολογιακών πρακτικών, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η εφαρμογή του άρθρου 86 από τα εθνικά δικαστήρια δεν είναι δυνατόν, όπως φαίνεται να υποστηρίζει η προσφεύγουσα, να περιορίζεται στην άντληση των συνεπειών των προηγουμένως προσδοθέντων από την Επιτροπή νομικών χαρακτηρισμών προς επίλυση των ενώπιόν τους εκκρεμών διαφορών. Κατά την Επιτροπή, εναπόκειται αντιθέτως στα δικαστήρια αυτά, υπό την ιδιότητά τους ως κοινοτικών δικαστών του κοινού δικαίου, να καθορίζουν τα ίδια αν η συμπεριφορά μιας επιχειρήσεως με δεσπόζουσα θέση

συνιστά κατάχρηση κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης (απόφαση της 10ης Ιουλίου 1990, υπόθεση T-51/89, Tetra Pak κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-309, σκέψη 42).

- 61 Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού, σε γνωμοδότησή του του Μαΐου 1993, έκρινε ότι οι χρησιμοποιούμενες από τη SACEM τιμολογήσεις, τόσο πριν όσο και μετά την πτώση που σημείωσαν την 1η Ιανουαρίου 1990, είναι αισθητώς υψηλότερες από τις χρησιμοποιούμενες από τις άλλες εθνικές εταιρίες διαχείρισεως δικαιωμάτων του δημιουργού κατά την έννοια των προαναφερθεισών αποφάσεων *Toumpier* και *Lucazeau* κ.λπ., χωρίς το ύψος τους να δικαιολογείται από αντικειμενικές και κρίσιμες αποκλίσεις μεταξύ της διαχείρισεως των δικαιωμάτων του δημιουργού στη Γαλλία και στα άλλα κράτη μέλη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 62 Πρέπει να υπενθυμιστεί, εκ προοιμίου, ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι τα άρθρα 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης παράγουν άμεσα αποτελέσματα στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών και απονέμουν απευθείας στους ιδιώτες δικαιώματα που οφείλουν να προστατεύουν τα εθνικά δικαστήρια (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιανουαρίου 1974, υπόθεση 127/73, *BRT*, Συλλογή τόμος 1974, σ. 35, σκέψη 16· της 10ης Ιουλίου 1980, 37/79, *Lauder*, Συλλογή τόμος 1980/II, σ. 603, σκέψη 13· της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89, *Δηλιμίτης*, Συλλογή 1991, σ. I-935, σκέψη 45· απόφαση του Πρωτοδικείου *Tetra Pak* κατά *Επιτροπής*, προαναφερθείσα, σκέψη 42). Εν όψει του γεγονότος ότι την αρμοδιότητα αυτή την έχουν από κοινού η Επιτροπή και τα εθνικά δικαστήρια, και εν όψει της εντεύθεν προστασίας των ιδιωτών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, έχει κριθεί, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν παρέχει στον υποβάλλοντα δυνάμει του εν λόγω άρθρου αίτηση δικαίωμα να αξιώσει από την Επιτροπή την έκδοση αποφάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ, ως προς το αν υφίσταται ή όχι παράβαση του άρθρου 85 και/ή 86 της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1979, υπόθεση 125/78, *GEMA* κατά *Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1979, σ. 539, σκέψη 17· προαναφερθείσες αποφάσεις *Rendo* κ.λπ. κατά *Επιτροπής*, σκέψη 98, και *Automec II*, σκέψεις 75 και 76). Το πράγμα έχει άλλως μόνον σε περίπτωση που το αντικείμενο της καταγγελίας εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής, όπως η ανάκληση εξαιρέσεως χορηγηθείσας δυνάμει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης (προαναφερθείσες αποφάσεις *Rendo* κ.λπ. κατά *Επιτροπής*, σκέψη 75, και *Automec II*, σκέψη 99).

- 63 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η προσφεύγουσα, με τον παρόντα λόγο ακυρώσεως, επιδιώκει να αποδείξει ότι η επίδικη απόφαση είναι παράνομη επειδή η Επιτροπή, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, όφειλε να λάβει απόφαση διαπιστώνουσα ότι οι τιμολογιακές πρακτικές της SACEM συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης. Από την προαναφερθείσα νομολογία όμως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν είχε δικαίωμα να ζητήσει την έκδοση τέτοιας αποφάσεως της Επιτροπής, έστω και αν η τελευταία είχε πεισθεί ότι οι εν λόγω πρακτικές συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 64 Το γεγονός ότι πολλά εθνικά δικαστήρια οδηγήθηκαν σε πλάνη από διαπίστωση περιεχόμενη στην «επιστολή του άρθρου 6» της Επιτροπής — η οποία εξάλλου δεν αποτελεί, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, παρά απλώς προπαρασκευαστική πράξη και περιέχει προσωρινή μόνον εκτίμηση των καταγγελλομένων περιστατικών — δεν είναι ικανό να επηρεάσει τη διακριτική αυτή ευχέρεια της Επιτροπής.
- 65 Επιπλέον, έστω και αν υποθεθεί ότι η εκτίμηση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή σε μια «επιστολή του άρθρου 6» περιέχει νομικό σφάλμα, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το ενδεχόμενο αυτό δεν μπορεί να μεταβάλει τη θέση των ιδιωτών ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Αφενός, εν όψει της συντρέχουσας αρμοδιότητας της Επιτροπής και των εθνικών δικαστηρίων για την εφαρμογή των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης (προαναφερθείσες αποφάσεις Δηλιμίτης, σκέψεις 44 και 45, και Automec II, σκέψη 90), τα εθνικά δικαστήρια δεν δεσμεύονται από τυχόν κρίση της Επιτροπής ότι οι διατάξεις αυτές έχουν εφαρμογή επί συμφωνίας ή επί εναρμονισμένης πρακτικής. Αφετέρου, σε περίπτωση που η τυχόν κρίση της Επιτροπής γεννά αμφιβολίες σε κάποιο εθνικό δικαστήριο περί του αν τα άρθρα 85, παράγραφος 1, και/ή 86 της Συνθήκης έχουν εφαρμογή, το δικαστήριο αυτό έχει τη δυνατότητα υποβολής προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης.
- 66 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως περί νομικού σφάλματος και προφανούς σφάλματος εκτιμήσεως

Συνοπτική έκθεση των επιχειρημάτων των διαδίκων

- 67 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η επίδικη απόφαση περιέχει νομικό σφάλμα και προφανές σφάλμα εκτιμήσεως, το οποίο επιφέρει την ακυρότητά της.
- 68 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο ισχυρισμός της Επιτροπής, στην «επιστολή του άρθρου 6», ότι «η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM» περιέχει νομικό σφάλμα. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή επέμεινε στην άποψη αυτή με την από 20 Ιανουαρίου 1992 απόφασή της. Αφενός, από την έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991 σαφώς προκύπτει, κατά την προσφεύγουσα, ότι οι τιμολογήσεις που χρησιμοποιούσε η SACEM πριν και μετά το 1990 είναι αισθητώς υψηλότερες από τις χρησιμοποιούμενες στα άλλα κράτη μέλη. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, εν όψει των προαναφερθεισών αποφάσεων *Tournier* και *Lucazeau* κ.λπ., η Επιτροπή όφειλε να διαπιστώσει ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης πληρούνταν ως προς τη SACEM. Αφετέρου, η προσφεύγουσα φρονεί ότι από την έκθεση περί της έρευνας της Επιτροπής προκύπτει ότι οι τιμολογιακές πρακτικές που εφαρμόζει η SACEM συνιστούν δυσμενή διάκριση, επίσης απαγορευόμενη από το άρθρο 86 της Συνθήκης.
- 69 Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος πρέπει να θεωρηθεί ως προφανώς εσφαλμένη. Υποστηρίζει ότι στην προκειμένη περίπτωση, αντιθέτως προς την προαναφερθείσα απόφαση *Automec II*, πρόκειται για υπόθεση την οποία ερεύνησε η Επιτροπή. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε πλέον να επικαλεστεί έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος προς απόρριψη της καταγγελίας της. Προσθέτει ότι και μόνη η ανάγνωση των προαναφερθεισών αποφάσεων *Tournier* και *Lucazeau* κ.λπ. αρκεί προς απόδειξη του ότι κοινοτικό ενδιαφέρον γεννά είτε η αυτόνομη συμπεριφορά εθνικής εταιρίας διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού, είτε η συστηματική συμπεριφορά των λοιπών εγκατεστημένων στην Ευρώπη εταιριών διαχειρίσεως. Επιπλέον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η παραπομπή στα εθνικά δικαστήρια δεν δικαιολογείτο εν προκειμένω, επειδή οι γάλλοι δικαστές, αντιθέτως προς τους υπαλλή-

λους της Επιτροπής, δεν είχαν τις αρμοδιότητες που απαιτούνται για τη διεξαγωγή έρευνας με αντικτύπους σε όλα τα κράτη μέλη της Κοινότητας.

70 Προκειμένου περί του πρώτου σκέλους του παρόντος λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή αντιτείνει ότι η απόρριψη της καταγγελίας δεν στηρίζεται στην ύπαρξη παραβάσεως εκ μέρους της SACEM, αλλά στην έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος και στο γεγονός ότι ανάλογες υποθέσεις είχαν υποβληθεί στην κρίση πολλών γαλλικών δικαστηρίων. Προσθέτει ότι η επίδικη φράση στην «επιστολή του άρθρου 6» δεν μπορεί να θεωρηθεί ως εκ μέρους της έκφραση απόψεως επί του προσδοτού στη συμπεριφορά της SACEM χαρακτηρισμού και παρατηρεί ότι το κεφάλαιο «συμπεράσματα» της επιστολής της, προκειμένου να δικαιολογήσει την απόρριψη της καταγγελίας και την παραπομπή στα εθνικά δικαστήρια, αναφέρεται μόνον στην έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος και στο γεγονός ότι ανάλογες υποθέσεις είχαν υποβληθεί στην κρίση πολλών γαλλικών δικαστηρίων. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, μια τέτοια παραπομπή δεν θα είχε νόημα αν η ίδια είχε καταλήξει στο οριστικό συμπέρασμα ότι δεν υφίσταται κατάχρηση.

71 Όσο για το δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το δικαίωμά της, εντός των ορίων της αποφάσεως Automec II, να απορρίπτει καταγγελίες λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος δεν μπορεί, εξ ορισμού, παρά να ασκείται στις περιπτώσεις όπου έχουν εφαρμογή οι κανόνες περί ανταγωνισμού της Συνθήκης, εφόσον, σε αντίθετη περίπτωση, δεν θα ήταν αρμόδια να ενεργήσει. Φρονεί ότι το τεκμήριο παραβάσεως δεν της απαγορεύει να απορρίψει την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος και να παραπέμψει την υπόθεση στα εθνικά δικαστήρια. Προσθέτει ότι, αν οι καταγγελλόμενες συμπεριφορές της SACEM εμφανίζουν κοινοτικό χαρακτήρα, καθόσον μπορούν να υπαχθούν στους κανόνες περί ανταγωνισμού της Συνθήκης, η διαπίστωση αυτή δεν επηρεάζει τη δυνατότητά της να απορρίψει την καταγγελία λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται ουσιαστικώς στη Γαλλία, πράγμα που μετριάξει το κοινοτικό ενδιαφέρον που εμφανίζει η υπόθεση. Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι, αν γίνει δεκτό ότι θα μπορούσε να απορρίψει μια καταγγελία χωρίς προηγούμενη έρευνα και της προσαφθεί ότι δεν έλαβε, εν προκειμένω, απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση, υπό την πρόφαση ότι διεξήγαγε μακρόχρονη έρευνα, αυτό θα συνιστούσε παράδοξη ερμηνεία της προαναφερθείσας αποφάσεως Automec II. Η Επιτροπή απορρίπτει εν συνεχεία το επιχείρημα ότι τα εθνικά δικαστήρια δεν είναι σε θέση να εκτιμήσουν τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς υπό το πρίσμα των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης. Εκτιμά, αντιθέτως, ότι η έκθεση που συνέταξε δίδει μεγαλύτερη ευχέρεια στα εθνικά δικαστήρια να εκπληρώσουν τον ρόλο που συνεπάγεται γι' αυτά το γεγονός ότι οι διατάξεις αυτές έχουν απευθείας εφαρμογή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 72 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όταν η Επιτροπή απορρίπτει, λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος, αίτηση περί διαπιστώσεως παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, ο έλεγχος νομιμότητας στον οποίο πρέπει να προβεί το Πρωτοδικείο αφορά την εξακρίβωση του αν η επίδικη απόφαση στηρίζεται επί ανακριβών πραγματικών περιστατικών, βαρύνεται με νομικό σφάλμα ή με προφανές σφάλμα εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας (προαναφερθείσα απόφαση *Automec II*, σκέψη 80).
- 73 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, περί ελλείψεως αιτιολογίας, αποκάλυψε ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που απορρίπτει την αιτίαση της προσφεύγουσας περί στεγανοποιήσεως της αγοράς. Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξετασθεί μόνον σε σχέση με τις δύο άλλες αιτιάσεις που διατυπώνονται στην καταγγελία, ήτοι ότι το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM δικαιωμάτων συνιστά δυσμενή διάκριση και ότι η SACEM αρνείται να επιτρέψει στις γαλλικές δισκοθήκες να χρησιμοποιούν μόνον το ξένο ρεπερτόριό της.
- 74 Προκειμένου περί του πρώτου σκέλους του παρόντος λόγου ακυρώσεως, κατά το οποίο η απόφαση της Επιτροπής βαρύνεται με νομικό σφάλμα, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, στην «επιστολή του άρθρου 6», η Επιτροπή διαπιστώνει ότι, «στο παρόν στάδιό της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM» και ότι, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή επέμεινε «στην κρίση και τα συμπεράσματα που εκτίθενται» στην «επιστολή της του άρθρου 6» (παράγραφος 5 της επίδικης αποφάσεως).
- 75 Προκειμένου να κριθεί η νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως, πρέπει επομένως να εξετασθεί αν η διαπίστωση η οποία περιέχεται στην «επιστολή του άρθρου 6», και την οποία εμμέσως επαναλαμβάνει η παράγραφος 5 της επίδικης αποφάσεως, συνιστά αναγκαίο έρεισμα της αποφάσεως περί απορρίψεως

της καταγγελίας της προσφεύγουσας και παραπομπής της υποθέσεως στα εθνικά δικαστήρια (βλ. ιδίως, απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, υπόθεση T-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2181, σκέψη 31).

- 76 Από τα συμπεράσματα της «επιστολής του άρθρου 6» (βλ. ανωτέρω, σκέψη 9) προκύπτει ότι η Επιτροπή προσανατολιζόταν να απορρίψει την καταγγελία της προσφεύγουσας με το αιτιολογικό ότι η εξέταση της ενώπιόν της υποβληθείσας υποθέσεως δεν ήταν προς το κοινοτικό συμφέρον και ότι αυτή η έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος προέκυπτε από τον «εθνικό κατ' ουσίαν χαρακτήρα των καταγγελλομένων πρακτικών» και ότι «της υποθέσεως έχουν επιληφθεί ήδη διάφορα γαλλικά δικαστήρια». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η «επιστολή του άρθρου 6» δεν στηρίζεται στην απουσία παραβάσεως του άρθρου 86 προκειμένου να δικαιολογήσει την απόρριψη της καταγγελίας.
- 77 Ομοίως, με την από 20 Οκτωβρίου 1992 επιστολή της, η Επιτροπή δεν απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας επειδή διαπίστωσε ότι δεν υπήρξε παράβαση των κανόνων περί ανταγωνισμού της Συνθήκης, αλλά δικαιολόγησε την οριστική της απόρριψη, στην παράγραφο 6 της επίδικης αποφάσεως, με το αιτιολογικό ότι «το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται στη Γαλλία, οι επιπτώσεις της στα άλλα κράτη μέλη δεν εμφανίζουν ιδιαίτερη σημασία για τη λειτουργία της κοινής αγοράς και, επομένως, το κοινοτικό συμφέρον δεν απαιτεί να επιληφθεί η Επιτροπή των καταγγελιών αυτών, αλλά επιβάλλει την παραπομπή τους ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και των γαλλικών διοικητικών αρχών». Έτσι, στην παράγραφο 8 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι «καθώς το κέντρο βάρους της υποθέσεως τοποθετείται εμφανώς στη Γαλλία (...) και καθώς υφίσταται αρμόδια εθνική αρχή, στη διάθεση της οποίας βρίσκονται ήδη, χάρη στην εργασία της Επιτροπής, πληροφορίες αναγκαίες για την απαιτούμενη από το ΔΕΚ σύγκριση, σε αυτή την αρχή εναπόκειται, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, να συνεχίσει τη διαδικασία — εάν αυτό απαιτείται. Εξάλλου, στην προκειμένη περίπτωση, διάφορα γαλλικά δικαστήρια έχουν ήδη επιληφθεί των καταγγελιών της BEMIM και των γαλλικών δισκοθηκών. Ορισμένα από τα δικαστήρια αυτά έχουν ήδη αποφανθεί σχετικώς. Επομένως, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να εξετάσει η ίδια τις καταγγελίες αυτές ως προς την ουσία ούτε, κατά μείζονα λόγο, να τους δώσει προτεραιότητα, καθόσον, όπως μόλις υπενθύμισε η Επιτροπή, υφίσταται στη Γαλλία διοικητική αρχή αρμόδια να αποφανθεί σχετικώς. Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται για κλασική εφαρμογή της αρχής της επικουρικότητας, η οποία μεταφράζεται όχι σε κάποια αδράνεια των κοινοτικών αρχών, αλλά σε απλή μεταβίβαση αρμοδιότητας προς το εθνικό επίπεδο».

- 78 Από τις προηγούμενες σκέψεις συνάγεται ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής, κατά το οποίο η υπόθεση δεν παρουσίαζε επαρκές κοινοτικό ενδιαφέρον, συμπέρασμα το οποίο συνιστούσε τη μόνη αιτιολογία για την απόρριψη της καταγγελίας, ουδόλως στηριζόταν επί της ανυπαρξίας παραβάσεως του άρθρου 86 της Συνθήκης. Επομένως, έστω και αν η Επιτροπή, κρίνοντας ότι, «στο παρόν στάδιο της, η έρευνα δεν επιτρέπει το συμπέρασμα ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 86 πληρούνται όσον αφορά το υφιστάμενο ύψος των τιμολογήσεων που χρησιμοποιεί σήμερα η SACEM», είχε διαπράξει νομικό σφάλμα, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η νομιμότητα της επίδικης απόφασεως δεν θα θιγόταν.
- 79 Επομένως, το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως δεν ασκεί καμία επιρροή και ως εκ τούτου πρέπει να απορριφθεί.
- 80 Προκειμένου περί του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, κατά το οποίο η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, από τις αρχές που ανέπτυξε το Πρωτοδικείο στην προαναφερθείσα απόφαση Automec II, προκύπτει ότι η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει μια καταγγελία όταν διαπιστώσει ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον που να δικαιολογεί τη συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως (σκέψη 85). Στην υπόθεση εκείνη, το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ότι, προκειμένου να κρίνει αν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της εξέτασεως μιας υποθέσεως, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη της τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υποθέσεως και, ιδίως, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που περιέχονται στην ενώπιόν της υποβληθείσα καταγγελία. Καθήκον της είναι, ιδίως, να σταθμίσει τη σημασία της καταγγελλομένης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα να αποδειχθεί η τέλεσή της και την έκταση των μέτρων που απαιτούνται για να εκπληρώσει, υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις, την αποστολή της να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86 (σκέψη 86). Το γεγονός ότι ένα εθνικό δικαστήριο ή μια εθνική αρχή αρμόδια για τον ανταγωνισμό έχει ήδη επιληφθεί του ζητήματος αν μια σύμπραξη ή πρακτική είναι σύμφωνη με τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης είναι ένα στοιχείο που μπορεί να ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή για την εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος της υποθέσεως.
- 81 Αληθεύει ότι, στην προαναφερθείσα απόφαση Automec II, η Επιτροπή, όπως παρατηρεί η προσφεύγουσα, είχε απορρίψει την καταγγελία λόγω ελλείψεως

κοινοτικού συμφέροντος χωρίς να προχωρήσει σε αποδείξεις. Το Πρωτοδικείο ωστόσο κρίνει ότι η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να θέσει μια καταγγελία στο αρχείο λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος όχι μόνον αφού έχει αρχίσει την έρευνα της υποθέσεως, αλλά και αφού έχει αρχίσει τη διεξαγωγή αποδείξεων, αν σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας καταλήξει σε ένα τέτοιο συμπέρασμα. Η παραδοχή του αντιθέτου θα συνεπαγόταν ότι η Επιτροπή, από τη στιγμή που άρχισε τη διεξαγωγή αποδείξεων, κατόπιν της υποβολής αιτήσεως δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, υποχρεούται να εκδώσει απόφαση ως προς το αν υφίσταται ή όχι παράβαση του άρθρου 85 και/ή 86 της Συνθήκης. Μια τέτοια ερμηνεία όμως θα ήταν αντίθετη προς το ίδιο το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, κατά το οποίο η Επιτροπή «μπορεί» να λάβει απόφαση ως προς την ύπαρξη της καταγγελλομένης παραβάσεως, αλλά θα αντέβαινε, επιπλέον, σε πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, παρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 62, κατά την οποία ο καταγγέλλων δεν έχει δικαίωμα να αξιώσει από την Επιτροπή την έκδοση αποφάσεως κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης.

82 Εν προκειμένω, από τις παραγράφους 6 και 8 της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή, αφού διεξήγαγε αποδείξεις, κατέληξε στο ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της έρευνας, επειδή το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται στη Γαλλία και επειδή ανάλογες υποθέσεις είχαν υποβληθεί στην κρίση πολλών γαλλικών δικαστηρίων και του γαλλικού Συμβουλίου Ανταγωνισμού.

83 Ως προς το ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές έχουν εθνικό κατ' ουσίαν χαρακτήρα, ήτοι ότι το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM δικαιωμάτων είναι υπερβολικό και ενέχει δυσμενείς διακρίσεις και ότι η SACEM αρνήθηκε να επιτρέψει στις γαλλικές δισκοθήκες να χρησιμοποιούν μόνον το ξένο ρεπερτόριό της, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι το γεγονός ότι μια συμπεριφορά ή πρακτική είναι ικανή να επηρεάσει το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο, κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης, δεν αποκλείει από μόνο του το ενδεχόμενο τα αποτελέσματα της συμπεριφοράς αυτής να γίνονται ουσιαστικά αισθητά επί του εδάφους ενός μόνον κράτους μέλους. Εν προκειμένω, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι μόνον οι γαλλικές δισκοθήκες υπήρξαν θύματα της φερόμενης ως καταχρηστικής συμπεριφοράς της SACEM και ότι τα αποτελέσματα της καταγγελλομένης πρακτικής, στο μέτρο που ήσαν ικανά να επηρεάσουν το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο, έγιναν αισθητά μόνον στις παραμεθόριες περιοχές. Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η

προσφεύγουσα, η οποία ρητώς ισχυρίστηκε στην καταγγελία της ότι οι πρακτικές της SACEM δημιούργησαν «διάκριση, ιδίως για τις δυσκοθήκες που βρίσκονται εκατέρωθεν των συνόρων της Γαλλίας με άλλα κράτη μέλη (Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Γερμανία, Ιταλία)», δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η Επιτροπή διέπραξε πραγματικό σφάλμα θεωρώντας ότι «το κέντρο βάρους της καταγγελλομένης παραβάσεως τοποθετείται στη Γαλλία».

- 84 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι δεν αμφισβητείται ότι διάφορα γαλλικά δικαστήρια, επί των διαφορών μεταξύ της SACEM και ορισμένων μελών της προσφεύγουσας, καθώς και το γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού, έχουν ήδη επιληφθεί του ζητήματος αν οι καταγγελλόμενες από την προσφεύγουσα πρακτικές είναι σύμφωνες με τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης.
- 85 Πρέπει επομένως να εξακριβωθεί αν, εν προκειμένω, η Επιτροπή, εν όψει των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, υπέπεσε σε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως ως προς το κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της έρευνας της υποθέσεως.
- 86 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, όταν τα αποτελέσματα των διαλαμβανομένων σε μια καταγγελία παραβάσεων γίνονται ουσιαστικά αισθητά επί του εδάφους ενός μόνου κράτους μέλους και όταν δικαστήρια και αρμόδιες εθνικές αρχές αυτού του κράτους μέλους έχουν επιληφθεί της υποθέσεως, επί διαφορών μεταξύ του καταγγέλλοντος — ή ορισμένων εκ των μελών του, σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, την καταγγελία έχει υποβάλει ένωση επιχειρήσεων — και του καθού η καταγγελία προσώπου, η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει την καταγγελία λόγω ελλείψεως επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος προς συνέχιση της εξετάσεως της υποθέσεως, υπό την προϋπόθεση ωστόσο ότι τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος ή των μελών του μπορούν να προστατευθούν κατά ικανοποιητικό τρόπο, ιδίως από τα εθνικά δικαστήρια (απόφαση Automec II, σκέψεις 89 έως 96).
- 87 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η παραπομπή στα εθνικά δικαστήρια ήταν αδικαιολόγητη, εν προκειμένω, επειδή τα γαλλικά δικαστήρια δεν είχαν τις αρμοδιότητες που απαιτούνται για να διεξαγάγουν τέτοιας εκτάσεως έρευνα.

- 88 Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει, πρώτον, ότι το ενδεχόμενο να συναντήσει δυσκολίες το εθνικό δικαστήριο κατά την ερμηνεία των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης δεν αποτελεί, εν όψει της δυνατότητας που παρέχει το άρθρο 177 της Συνθήκης, στοιχείο που η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη της για να εκτιμήσει το κοινοτικό συμφέρον προς συνέχιση της εξετάσεως μιας υποθέσεως. Πρέπει να προστεθεί ότι η διάταξη αυτή της Συνθήκης αποβλέπει κυρίως στην εξασφάλιση της ομοιόμορφης εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης προβλέποντας ότι τα εθνικά δικαστήρια, των οποίων οι αποφάσεις δεν υπόκεινται πλέον σε ένδικο μέσο εσωτερικού δικαίου, οφείλουν να υποβάλουν προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όταν ενώπιόν τους εγείρεται ζήτημα σχετικό προς την ερμηνεία των διατάξεων της Συνθήκης. Το Πρωτοδικείο κρίνει, αντιθέτως, ότι τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προστατεύονται επαρκώς ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου αν το δικαστήριο αυτό δεν ήταν λογικώς δυνατόν, λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, να συγκεντρώσει τα απαραίτητα πραγματικά στοιχεία για να εξακριβώσει αν οι διαλαμβανόμενες στην καταγγελία πρακτικές συνιστούν παράβαση των εν λόγω διατάξεων της Συνθήκης.
- 89 Στην προκειμένη περίπτωση, προκειμένου περί της αιτίαςεως ότι το ύψος των εισπραττομένων από τη SACEM δικαιωμάτων έχει καταχρηστικό χαρακτήρα, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή ζήτησε πληροφορίες από τις εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των διαφόρων κρατών μελών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17, και ότι, κατόπιν της έρευνας αυτής, συντάξε έκθεση, με ημερομηνία 7 Νοεμβρίου 1991, στην οποία προέβη σε σύγκριση, επί ομογενοδς βάσεως, του ύψους των δικαιωμάτων που εισπράττουν οι εν λόγω εταιρίες διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού. Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι οι μόνες κατ' ιδίαν ενδειξεις περί των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των κρατών μελών που χρησιμοποιήθηκαν στην έκθεση, κυρίως του ύψους των δικαιωμάτων που εισπράττουν οι εταιρίες αυτές, είναι πληροφορίες αναγόμενες στον δημόσιο τομέα. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει ότι η κοινοποίηση της εκθέσεως αυτής στα εθνικά δικαστήρια και η εκ μέρους των δικαστηριών αυτών χρήση της προσκρούει στους σχετικούς με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και το επαγγελματικό απόρρητο περιορισμούς.
- 90 Το Πρωτοδικείο κρίνει, εν όψει του διατακτικού των προαναφερθεισών αποφάσεων Toumier και Lucazeau κ.λπ., ότι τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρει η έκθεση της 7ης Νοεμβρίου 1991, η οποία περιέχει ακριβώς σύγκριση,

επί ομογενούς βάσεως, του ύψους των δικαιωμάτων που εισπράττουν οι εταιρίες διαχείρισης δικαιωμάτων του δημιουργού στα διάφορα κράτη μέλη, πρέπει να καθιστούν δυνατό στα γαλλικά δικαστήρια να εξακριβώσουν αν το ύψος των δικαιωμάτων που εισπράττει η SACEM είναι τέτοιο που να συνιστά κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 86 της Συνθήκης.

- 91 Όσο για την αιτίαση ότι η εισπραξη δικαιωμάτων αυτού του ύψους συνιστά δυσμενή διάκριση, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή εξέτασε επίσης, στην από 7 Νοεμβρίου 1991 έκθεσή της, τα σχετικά προς την αιτίαση αυτή περιστατικά, καταλείποντας στα εθνικά δικαστήρια τη μέριμνα του χαρακτηρισμού των πραγματικών αυτών στοιχείων.
- 92 Τέλος, ως προς την αιτίαση ότι η SACEM αρνήθηκε να επιτρέψει στις γαλλικές δικαστικές να χρησιμοποιούν μόνον το ξένο ρεπερτόριό της, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση την αρμοδιότητα των γαλλικών δικαστηρίων προς συγκέντρωση των απαραίτητων πραγματικών στοιχείων προς εξακρίβωση του αν η πρακτική αυτή της SACEM — γαλλικής εταιρίας που έχει την έδρα της στη Γαλλία — συνιστά παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 93 Το Πρωτοδικείο κρίνει, εν όψει των προηγουμένων, ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι τα δικαιώματά της ή τα δικαιώματα των μελών της δεν μπορούν να προστατευθούν κατά ικανοποιητικό τρόπο από τα γαλλικά δικαστήρια. Επομένως, υπό τις παρούσες περιστάσεις, νομίμως απορρίφθηκε η καταγγελία της προσφεύγουσας λόγω ελλείψεως κοινοτικού συμφέροντος βάσει των διαπιστώσεων ότι το κέντρο βάρους των καταγγελλομένων παραβάσεων ευρίσκεται στη Γαλλία και ότι της υποθέσεως είχαν επιληφθεί διάφορα γαλλικά δικαστήρια. Επομένως, χωρίς να απαιτείται εν προκειμένω να εξετασθεί αν το γεγονός ότι το γαλλικό Συμβούλιο Ανταγωνισμού έχει επιληφθεί της υποθέσεως θα αποτελούσε, καθαυτό, στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της καταγγελίας, το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

- 94 Απ' όλες τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η εξέταση της επίδικης αποφάσεως από το Πρωτοδικείο δεν αποκάλυψε ούτε νομικό σφάλμα ούτε προφανές σφάλμα εκτιμήσεως. Επομένως, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 95 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα και η Επιτροπή ηττήθηκαν μερικώς, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικά της έξοδα και να καταδικαστεί στο ήμισυ των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Οκτωβρίου 1992, καθόσον αυτή απορρίπτει την αιτίαση της προσφεύγουσας περί στεγανοποιήσεως της αγοράς απορρέουσας από φερόμενη σύμπραξη μεταξύ της Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique και των εταιριών διαχειρίσεως δικαιωμάτων του δημιουργού των άλλων κρατών μελών.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

3) Η Επιτροπή φέρει τα δικά της έξοδα, καθώς και το ήμισυ των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα φέρει το έτερον ήμισυ των εξόδων της.

Cruz Vilaça

Briët

Καλογερόπουλος

Barrington

Saggio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Ιανουαρίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. L. Cruz Vilaça